

GALER

8

40. LETNIK
1993-1994

MLADINSKA REVIJA
40. LETNIK 1993-94
APRIL 1994
ŠTEVILKA 8

Naslovna stran:
Matej Grahonja, 2. r. (1992-93)
OŠ PESEK

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a r.l.
Čedad

Glavna urednica: **Majda Železnik**
Odgovorni urednik: **Dušan Udovič**
Uredniški odbor: **Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski**
Naslov uredništva: **Galeb, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390** – Naročila in ekspedit: **7796600**

Fotostavek, fotoliti in tisk: **Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151**

Naročnina (10 števil): **30.000 lir**. Posamezna številka **3.500 lir**. Posamezna številka v Republiki Sloveniji **240 tolarjev**, naročnina **2.000 tolarjev**.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954. Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Ljubka Šorli: Čudna uganka	1
Miroslav Košuta: Cvet in metulj	2
Miha Matè: Labodji spev	4
Branko Žužek: Na uho	8
Marko Kravos: Strašno strašni strah	10
Tone Pavček: Zvezek brez zveze	12
Jelka Bakula: Odmev	13
Marko Kravos: Metulj za zgled	16
Klarisa M. Jovanovič: Lisjak spovednik	17
Božo Kos: Iz lista za radovedne Petka	20
Anja Stefan: Na travniku	21
Marija Mijot: Sončke je posijalo	22
Berta Golob: Jezikovni vozli	23
Peter Furlan: Ronč in Brenč	24
Klarisa M. Jovanovič: Ježki	25
Vera Poljšak: Križanka	26
Natečaj za Galebove platničke	27
Šolarji pišejo	27
Jože Petelin: Velika križanka	32
Besedilo na platnici: Marko Kravos	

Ilustracije so naredili: Barbara Boneta (str. 21), Marjanca Jemec-Božič (str. 3), Mojca Cerjak (str. 5, 7), Veno Dolenc (str. 25), Lijana Drašček (str. 22), Peter Furlan (str. 24), Božo Kos (str. 18, 19, 20), Marjan Manček (str. 9, 23), Jasna Merku (str. 15), Klavdij Palčič (str. 11, 12, 16), Jelka Reichman (str. 1), Magda Tavčar (str. 26, zadnja stran platnice).

LJUBKA ŠORLI

Narisala JELKA REICHMAN

Čudna uganka

Kaj pa to je? Glejte čudo:
po dvorišču plašček sam
hodi, teka, pada, vstaja;
zdaj je tukaj, zdaj je tam.

Plašček sam? To ni mogoče.
Nogice pa že ima!
Saj ni žoga, ki brez nogic
vse to zmore, vse to zna.

Razvozlali smo uganko:
v plaščku Maja se vrti...
Skoz spominčice smehljajo
njene srečne se oči.

Cvet in metulj

*Na cvet je sedel metulj
in cvet se je zazibal.*

*– Odkod ta prekrasen metulj,
osupli cvet ugiba.*

*– Ah, da mi je dano leteti,
razpreda omamljeno cvet,
kot metulj bi hotel živeti
in letal bi s cveta na cvet.*

*Metulj ga zaziblje v sanje
in cvet si je vse bolj tuj –
v cvetoče planjave brezdanje
zleti kot najlepši metulj.*

Labodji spev

Sredi gozda, ki so ga obroblyale velike in vitke smreke, skozi katere so se kdaj pa kdaj prikradli sončni žarki, je ležalo jezero. In prav to jezero si je za svoje kraljestvo izbral tankovrati labod s še bolj tankovrato samico. Ponosno sta plavala po jezerski gladini in se ogledovala v mirni vodi. Labod je sem in tja zapičil svoj oranžasto rdeči kljun v vodo, ujel ribo, iztegnil vrat in jo takoj ponudil družici. Ta se je najprej sramežljivo odmaknila, kot bi hotela reči: "Saj ne bi bilo treba!" potem pa se mu je le približala in sprejela darilo. Nato je sama v plitvini izbrskala črva in mu vrnila njegovo pozornost.

Nekega dne pa sta na otočku sredi jezera začela pripravljati gnezdo. Ob bregu sta nabirala nebodeče vejice, močvirske rastline in mah, nazadnje pa sta ga obložila še s svojim puhastim perjem. In neko noč, ko je mesec še prav posebno prijetno obsijal gnezdece, je samica izlegla sedem sivozelenih jajc. Odslej je labod sam plaval po jezeru in ji prinašal hrano. Ljubeče ji je nosil ribe, žuželke, slastne vodne rastline, včasih pa ji je za poslastico izbrskal tudi kakšnega polža. Narahlo se je je dotaknil s kljunom, ona pa se je v zahvalo s svojim vratom nežno obdrgnila ob njegove peruti. Toda to je trajalo le trenutek, kajti labod se je potem kmalu umaknil, si izbral najbolj razgleden kraj, od koder je lahko zaobjel s pogledom vse jezero in budno stražaril. Že najmanjši šum ga je vznemiril in takoj nato je že s tihim "kei-orr, kei-orr" opozoril samico na nevarnost.

Bližal se je konec valjenja. Labod je postajal vse bolj nestrpen pa tudi srečnejši. Veselil se je zaroda, zato je še z večjo vnemo

nabiral hrano in jo nosil h gnezdju. V svoji zagnanosti pa se je nekega dne neprevidno približal bregu jezera. Ob bregu sta stala razposajena dečka in brž ko sta zagledala laboda, sta vanj pričela metati kamne. Prestrašeni labod ni vedel, kaj naj stori, v obrambo je razprostrl svoje široke peruti. Toda dobro merjeni kamni so kar deževali vanje. Nekajkrat je še poskušal zakriti z njimi, toda bolečine so bile prehude. Obnemoglo so mu zdrsnile na vodno gladino. Poskusil jih je dvigniti s kljunom, vendar – ves trud je bil zaman. “Kei-orr, kei-orr,” je pretresljivo zastokal in obmiroval.

Začelo se je mračiti. Bela labodka je bila vedno bolj v skrbeh. Že zdavnaj bi ji labod moral prinesiti večerjo, njega pa ni bilo od nikoder. Obhajale so jo črne misli. Še malo je počakala in prisluhnila tišini in potem, ko je vzšel mesec, ni mogla več vzdržati. Odločila se je, da ga poišče. Zapustila je gnezdo, preiskala bližnjo okolico, toda ničesar ni opazila. Še bolj je napela oči in tam, ob bregu, se je nekaj belkastega zasvetlikalo v mesečevih pramenih. Bil je ranjeni labod.

Previdno se mu je približala in ga takoj prepoznala. Otožno je dvignil glavo, kot bi ji hotel reči: “Glej, kaj je storil človek,” in jo potem spet povesel vse do vodne gladine. Na belini njegovega vratu je zagledala krvavečo rano. Narahlo se je je dotaknila, labod pa je trznil od bolečine. Skušala mu je pomagati. S kljunom se mu je zarila v perje in ga skušala premakniti. Uspelo ji je. Potiskala ga je proti otočku, v varno zavetje. Toda ko sta bila že v njegovi bližini, je labod še enkrat boleče zastokal “kei-orr, kei-orr”, potem pa se je njegov vrat potopil. To je bil njegov zadnji, predsmrtni spev.

Labodka je potem še dneve in noči prebedela ob mrtvem labodu, dokler ni nekega dne tudi sama obnemogla sklonila svojega dolgega vratu v pozabo resničnosti.

Tisto jezero še danes leži med vitkimi in sanjavimi smrekami. Na njegovi gladini vsako pomlad vzcvetita dva lokvanja. Prvi

je rdeč, kot kri ubogega laboda, in drugi rožnato bel. Oba pa imata na sredini zlato oranžaste prašnike, kot je bila barva kljunov obeh labodov. Lokvanja sta globoko zakoreninjena v jezerskem dnu, kot bi bila vratova obeh labodov prisesana nanj. In zdi se, kot bi se njune korenine prepletale med seboj. Zgoraj ob cvetovih so se na široko po jezerski površini razprostrli zeleni listi, ki so na spodnji strani rdečkasti, kot da bi še vedno v sebi nosili bolečino neke ljubezni.

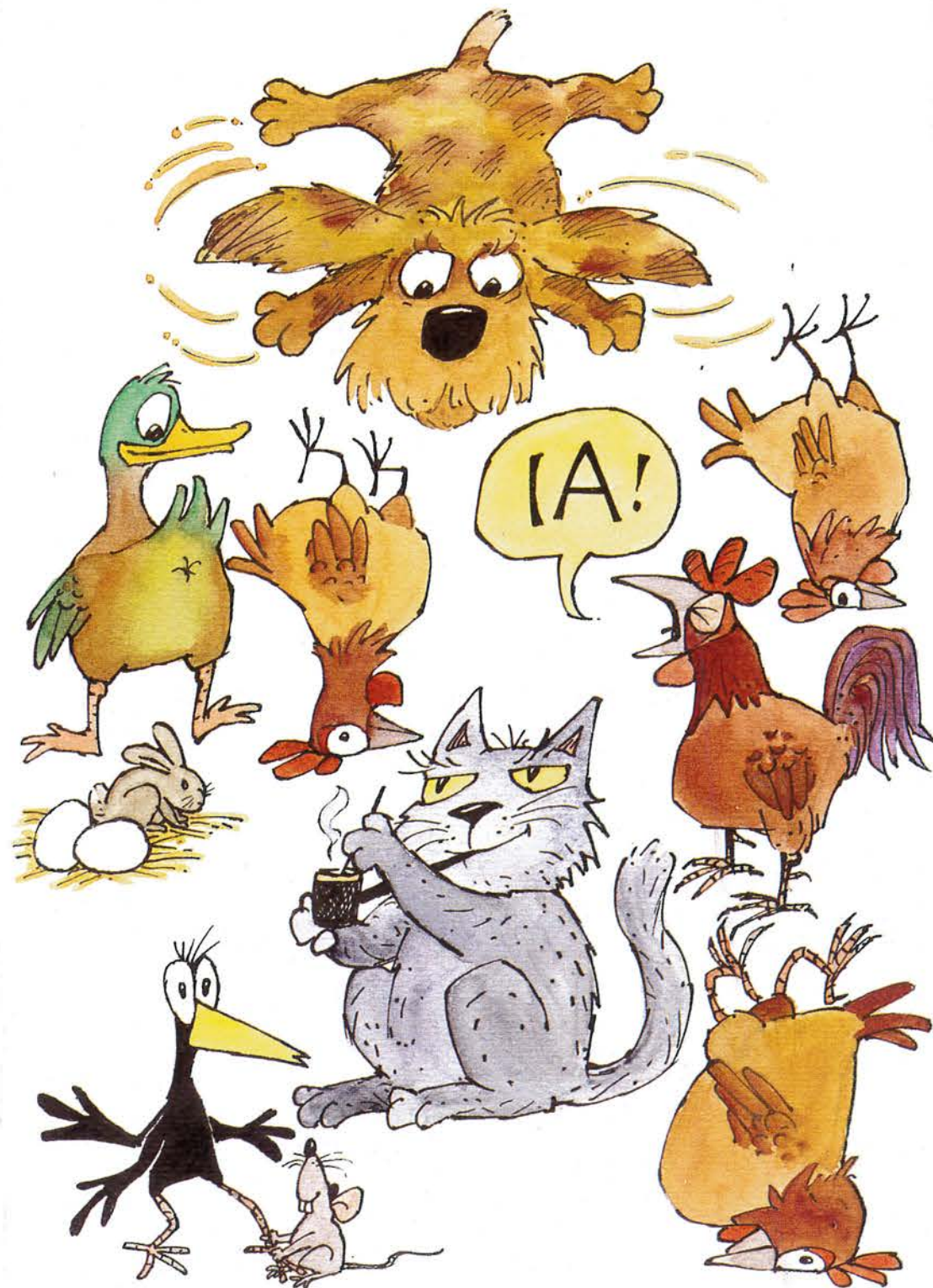
NA UHO

Kar čez noč se je zgodila
vrsta čudežnih stvari:
raca zajčka je zvalila,
maček pipico kadi,

miš je kosa ujela davi,
pes po zraku frfota,
putke hodijo po glavi
in petêlin rezgeta!

Kaj se smeješ? Kar verjemi,
da vse skupaj nima mej.
Raje pot pod noge vzemi,
pridi k nam in sam poglej.

A med nama naj ostane,
kar se zdaj pri nas godi,
da nam jutri v vrt ne plane
truma takšnih, kot si ti!

Strašno strašni strah

Strah je nekaj strašnega. Strah je strašno strašen. Kdo ga ne pozna? Ko sem bil otrok, so mi govorili: "Ne boj se. Strah je znotraj votel, zunaj ga pa nič ni." Vendar ni pomagalo. Zame je bil strah znotraj še bolj strašno strašen, zunaj pa je bil že kar grozen.

Nekoč smo se igrali na dolgem grajskem hodniku. Kričali smo in se lovili, se skrivali, se šli slepe miši... ko nenadoma zagledamo na drugem koncu majhnega človeka z ogromno glavo. Njegova glava je bila trikrat večja od telesa. Zagnali smo vik in krik in kakor splasene veverice smo se razkro-

pili. Drl sem se ko sraka na ves glas in sape mi je zmanjkovalo, da sem se začel dušiti. Čisto zelen od strahu in krčevito jecajoč sem pritekel k materi in očetu, ki sta se kopala v ribniku. Tam je bilo še več ljudi, ležali so po travi in se sončili. Najbrž je bila nedelja.

Komaj, komaj so me potolažili. Govorili so:

"Ne déri se, to je bil Jožek."

Kakšen Jožek neki! Jožek ima navadno glavo, saj ga poznam. Pa je nekdo šel ponj in, o groza, spet sem zagledal tisto pošast. Skril sem se za očeta in za njegovim hrbtom cvilil in kričal, hkrati

pa kukal proti strašilu. Pošast je dvignila roke in si snela glavo. Prikazala se je druga glava, desetkrat manjša; glava, ki je bila prav zares Jožkova. Od začudenja sem pozabil zapreti usta in sem kar zijal. Nisem mogel razumeti in ne verjeti.

To je bil strah z veliko glavo, v kateri je bila še ena, zelo majhna glava.

Druga moja strašna zgodba pa je še bolj strašna, ker se nikoli ni razvozlala in mi je uganka še dandanes.

Prebrali jo boste prihodnjič.

Zvezek brez zveze

Po zvezku se drenjajo stavki,
majhne skrivnosti, veliki nauki.
Recimo: "Delaj marljivo!"
ali: "Ivo ljubi Ivo."

Vmes so same domače naloge,
pod njimi ocene, važne in stroge.
Vmes je od tinte kakšna šampiljka
in bolj na samem telefonska ste-
vilka.

Morda se z njo telefonira pomladi.
Ali tistemu, ki imamo ga radi.
Morda pa po zvezku se mota
kar tako kot lepa pomota.

A čemu potem rdečica
in ne brez jeze odločna desnica,
ki skriva zvezek,
če je zvezek brez zveze?

ODMEV

Tonček je šel z očetom v
planine. Oče je sedel tru-
den v koči za mizo in pil pi-
vo, da bi se odžejal; tačas se
je Tonček izmuznil, se po-
gnal čez prag in stekel po
hribu, med skalami in bo-
rovjem.

Tonček ni bil prav nič
truden.

Bil je junak, nikogar se ni
bal. Levov tu tako ni bilo,
bilo je premrzlo; volkov ni
bilo, planine so bile previ-
soke zanje; srne, videl jih
je, so bile plašne, beli gor-
ski zajci pa še bolj plašni
kot srne... Koga naj bi se
bal?

Tekel je po pobočju,
sprožil plast kamenja in že
se je kamenje zvalilo s
truščem po pobočju in na-
prej v dolino.

Sunkoma se je ustavil.
Sedel je na borovo koreni-
no, se zazrl v sive, visoke in
mogočne skale na drugi
strani ozke doline in zakli-
cal:

"Hoj! Hoj!"

"Hoj! Hoj! Hoj!"

Napel je ušesa. Nekdo,
moral je biti večji in mo-
čnejši od njega, mu je čez
dolino sem veselo od-
zdravljajal.

Dvignil se je in vnovič
zaklical:

"Kdo si?"

"Kdo si? Kdo si?"

Tonček ni mogel verjeti:
nekdo ga izziva! Naj ga iz-
ziva, ne boji se ga!

"Jaz? Fant!"

"Jaz? Fant! Jaz? Fant!"

Da, tisti z drugega brega ga je oponašal, imel ga je za norca.

“Kakšen fant!”

“Kakšen fant! Kakšen fant!”

Zasmehoval ga je, da, toda Tončka že ne bo spravil v kozji rog!

Zaklical mu je, da bi ga izzval:

“Pridi sem!”

“Pridi sem! Pridi sem!”

Tončkov glas je pretil, a glas na drugi strani še bolj. Tončka je postalo domala strah; zbral je ves pogum in zavpil:

“Z gorjačo te bom! Z gorjačo! Z gorjačo!”

Vpil je, da je bilo groza, a tam z drugega brega je bobnelo, da je bilo še bolj grozno. Oglašalo se je:

“Z gorjačo! Z gorjačo! Z gorjačo!”

Tonček je utihnil in prisluhnil. Glas, bil je ko glas velikana, se je ponavljal in

drobil; zmeraj bolj se je drobil, ko da se je velikán na planini dvignil in ko da lomasti z velikimi koraki naravnost proti njemu, proti Tončku.

Preplašeno je pogledal onstran in zbežal, kolikor so ga nesle noge. Znova je sprožil plaz kamenja; zabobnelo je med skalami, ko da bi se pognal velikán za njim.

Tekel je po hribu in se ustavil šele pred očetom; bil je ves zadihán. Oče je videl, kako je prestrašen, in ga je vprašal:

“Zakaj si tako preplašen?”

“Za mano je tekel...”

“Kdo je tekel?”

“Grozil mi je...”

“Kdo?”

“Nekdo – z onstran doline!”

“A kaj ti je grozil?”

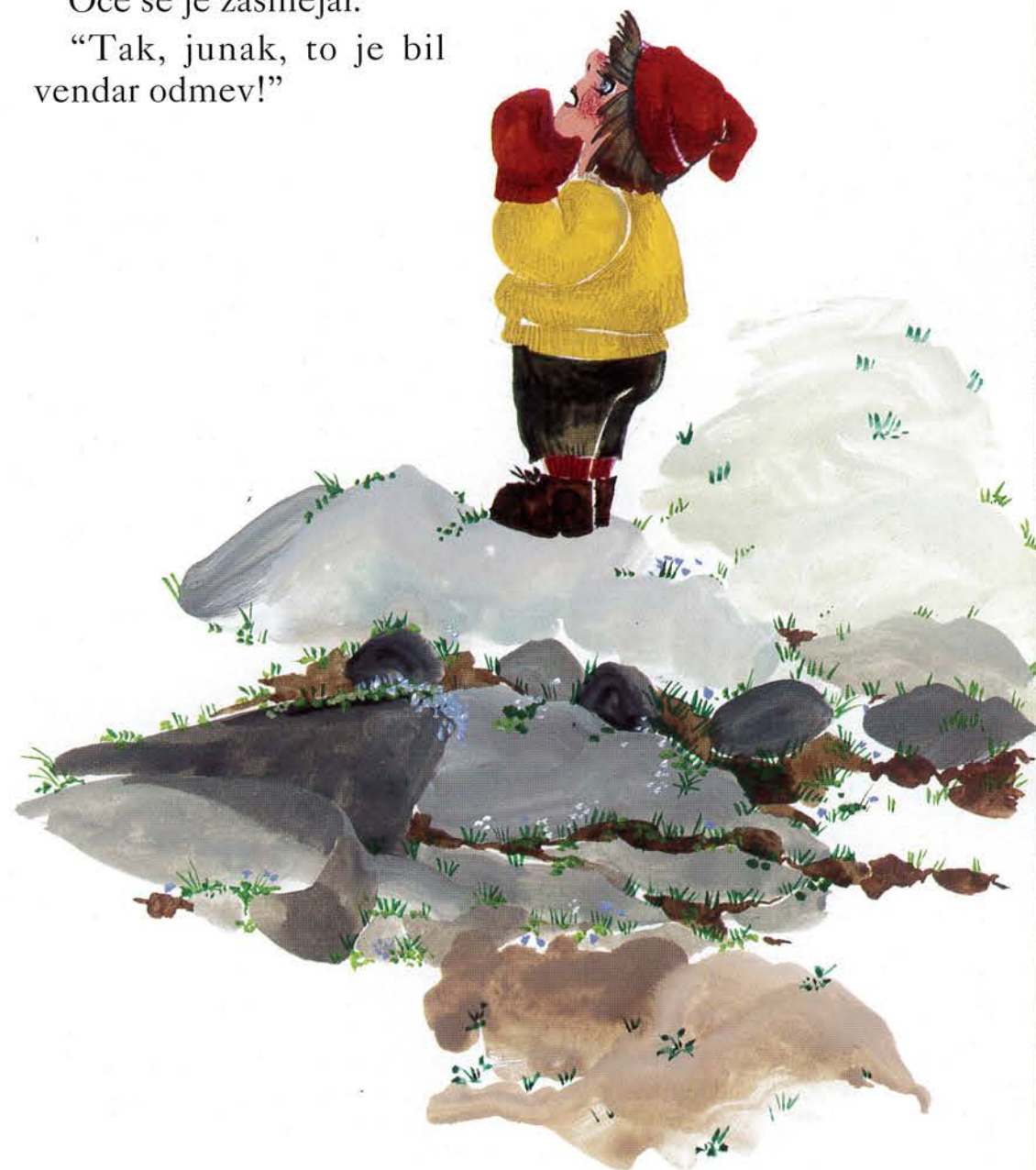
“Da me bo z gorjačo. Z gorjačo! Z gorjačo! – tako.”

“Aha! Kdo pa je začel?” je povprašal oče. “Ali nisi ti začel?”

“Sem, da...”

Oče se je zasmel.

“Tak, junak, to je bil vendar odmev!”

Metulji za zgled

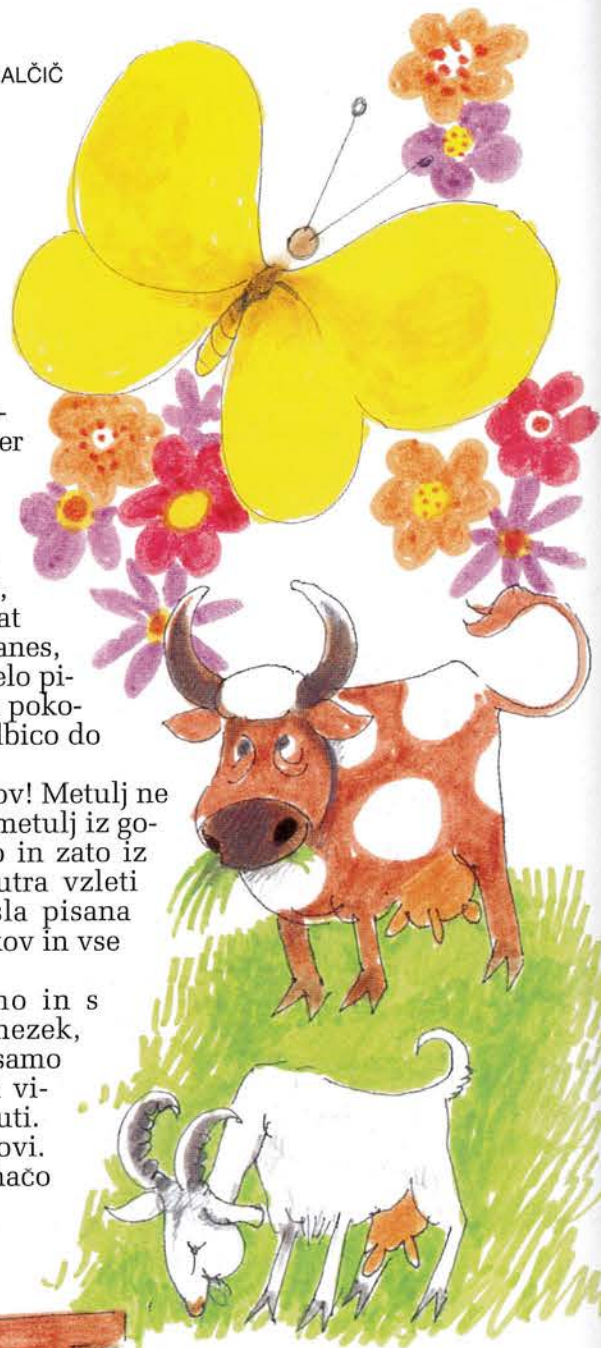
“Poglej metulja, kako je lep in kako velika krila ima. Tako lep in velik je postal, ker je jedel veliko zelenjave.”

“Metulj pije med in ne je zelenjave... Tudi jaz je ne bom.”

Tako so včasih silili otroke, da bi jedli zelenjavo: spinačo, solato, paradižnik, korenje, zelje. Verjetno so starši od takrat obupali, pa tudi veliko manj časa imajo danes, da bi pri hrani prepričevali, prigovarjali, celo pitali svoje male potomce. Morda pa se je ta pokora nehala, ko so odrasli slisali gornjo zgodnico do konca.

“Moras jesti zelenjavo, zaradi vitaminov! Metulj ne je zelenjave, ampak tudi ti veš, da pride metulj iz gosnice. Ta je noč in dan samo zelenjavo in zato iz grde in male živali nekega sončnega jutra vzleti cekinček. Daj, morda bodo se tebi zrasla pisana krila, in boš letal letal do oblakov in vse do morja.”

“Mama,” je zamišljeno in s poudarkom povedal Janezek, “tudi koze in krave jejo samo zelenjavo. Nikoli nisem videl, da bi jim zrasle peruti. Pač pa so jim zrasli rogovi. Mama, jaz s to špinačo ne bi tvegal!”

Lisjak spovednik

*Rdeča nitka spredena,
v vetru je zasukana,
steci tja in jo povleci,
pravljico povej nam, reci,
v družbi bomo klepetali,
doma, v postelji, zaspali.*

Lisjak je ulovil petelina, kokoš in jerebico. Zaprl jih je v svoj brlog, da bi jih pojedel. Ker pa si je hotel olajšati vest, je sklenil živali prepričati, da so si takšen konec zaslužile.

“Pridi k meni, da te spovem,” je ukazal petelinu.

“Jaz sem namreč spovednik, in če imaš veliko grehov, te bom pojedel!”

Petelin se mu približa in mu odvrne: “O spovedi in o odvezi govoriš. Kaj pa sem zagrešil jaz, ubogi petelin?”

“O! Ti si upaš trditi, da nisi grešnik? Vpiješ na-

vsezgodaj in zbujaš mladeniče in zbujaš neveste in zbujaš starce, ki hrepene po spanju. To tvoje vpitje navsezgodaj, to je kar velik greh! Zato te bom pojedel!” In lisjak je petelina požrl.

“No, zdaj pa pridi ti k meni,” je ukazal putki.

“Pridi, no, bliže, da te spovem.”

“O spovedi in o odvezi govoriš,” odvrne putka. “Le kaj sem zagrešila jaz, uboga kokoš?”

“Oho! Da ne? Ti vendar ležeš jajca. In tvoja jajca so včasih zelo krhka, včasih pa čvrsta. In ko so se

otroci za Veliko noč pirhali, je zmeraj kdo izgubil, ker je po nesreči dobil krhko jajce. Si kdaj pomislila, kako je pri srcu otroku, ki izgubi igro? Za kazen te bom pojedel." In lisjak je putko požrl.

"Zdaj pa mi še ti, jerebica, povej svoje grehe," je ukazal lisjak še zadnji žrtvi.

"Le česa me boš odvezal? Jaz sploh nimam no-

benega greha," se izmika jerebica v strahu za svoje življenje. "Jaz se sprehajam po gozdu, nikomur ne kradem sira ali kaše, jaz sploh nimam grehov."

"Nikar ne laži!" vzkipi lisjak. "Toliko grehov imaš, da te bom zagotovo snedel. Si kdaj pomislila na bolnike, ki bi jim tvoje meso povrnilo moč? Na bolnike, ki vzdihujejo: 'En sam košček jerebičjega me-

sa, pa se mi povrne zdravje...' Ti pa se potikaš po samotnih krajih in se ne meniš za njihove muke. Nešteto grehov imaš!"

"Res je, kar praviš," mu odvrne jerebica, "mojih grehov je obilo. Ker si se že odločil, da me boš pojedel, pomoli pred tem, morda mi bodo grehi odpuščeni."

Lisjak se je ulegel na hrbet in stegnil tace kvišku ter začel mrmrati, kot bi molil, jerebica pa frrr... v nebo.

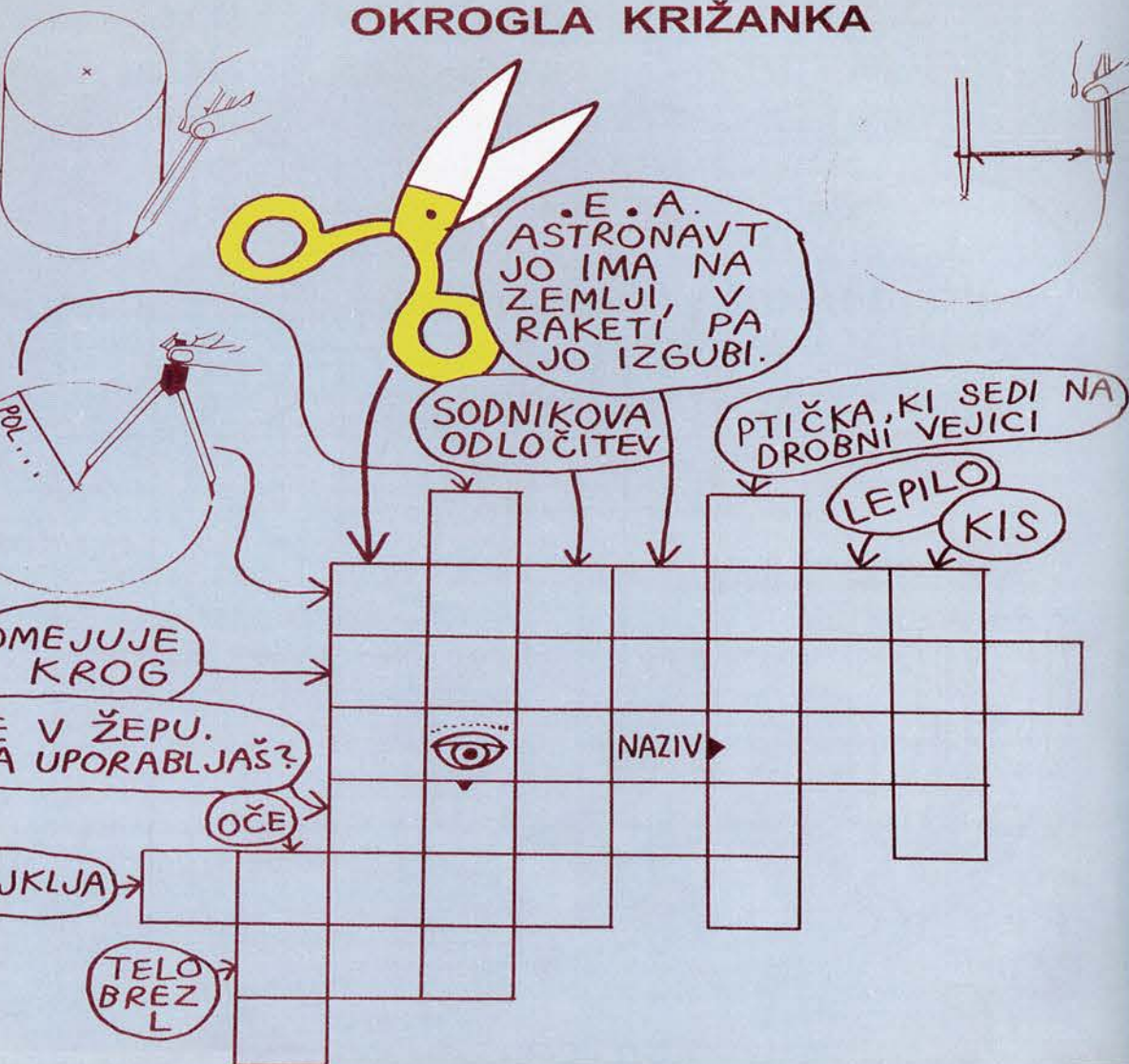
"Naj me bes, ker sem tak bedak," je bental lisjak.

"Drugič bom najprej jedel in potem pomolil."

Jz lista za radovedne PETKA

OKROGLA KRIŽANKA

KAJ JE TO? MED RUMENIMI CVETI BELA LUČKA SVETI.
ČE JO UPIHNEŠ, PA SE KIHNEŠ.

Na travniku

Čez dišeč pomladni travnik
je hodila mala vila,
gledala cvetlice svoje,
se jim radostno čudila.

Tu odprla je nov popek,
tam je seme raztrosila,
vse je lepše zacvetelo,
česar se je dotaknila.

Ko takole pridno dela,
neopazno se znoči.
Kdo od vas bi se ustrašil,
mala vila pa se ni.

Uleže se na prvo cvetko,
se pokrije z lističi
in še isti hip zasanja,
ker tako lepo diši.

MARIJA MIJOT
Poknjžil Marko Kravos
Narisala LIJANA DRAŠČEK

Sončke je posijalo

Po dolgem dezku
je sončke posijalo!
Nam vsem čemernim
toplo ročko dalo.
Objokane je rozke pogladilo,
jim mokro licke posusilo.

Ljudožerstvo

Nezaslišano! Stvar toliko da ni prišla v časnike! Kdo bi si mislil, da se celo na šoli lahko zgodi kaj tako strašnega.

Saj veste: šole imajo kuhinjo.

To še ni nič. Najhujše šele pride.

V šolski kuhinji šolska kuharica kuha šolsko kosilo.

To sploh ni najhujše, čeprav je vse šolsko.

Najstrašnejše je to, da so nekega belega dne na neki znani šoli neki neznanško lačni šolarji jedli – MATEVŽA. Ko so ga pojedli, MATEVŽA, in rekli so, da je bil zelo okusen, si je klapa požeruhov zaželela še JURČKOV. Kuharica pa, ne bodi lena, jim je za žejo ponudila čaj iz MARJETIC.

Na ta ljudožerski dan so se take strašne stvari godile zaradi čistega nesporazuma. Zakuhal ga je Filip, slavni četrtošolec. Pisal je pravopisno nepravopisen spis o svojih najljubših jedeh, zadeva pa bi se bila skoraj končala na kriminalističnem uradu.

Kdo ve zakaj?

Pobarvajte sami

Bodoči učenjak - Ronč in Brenč

mali kuharji

JEŽKI

1

V kozico stresi 225 g na drobno narezanih suhih sliv (ali marelic ali dateljnov ali kakšnega drugega posušenega sadja), 50 g masla, 4 žlice medu, 1 razžvrkljano jajce in 1 vanilijev sladkor ali nekaj kapljic vanilijeve tekočine.

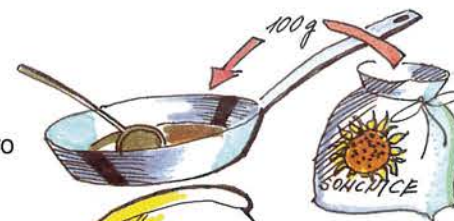
2

Postavi na ogenj. Ob nenehnem mešanju naj zmes vre 1 minuto.

3

Dodaj 100 g zmletih orehov. Dobro premešaj.

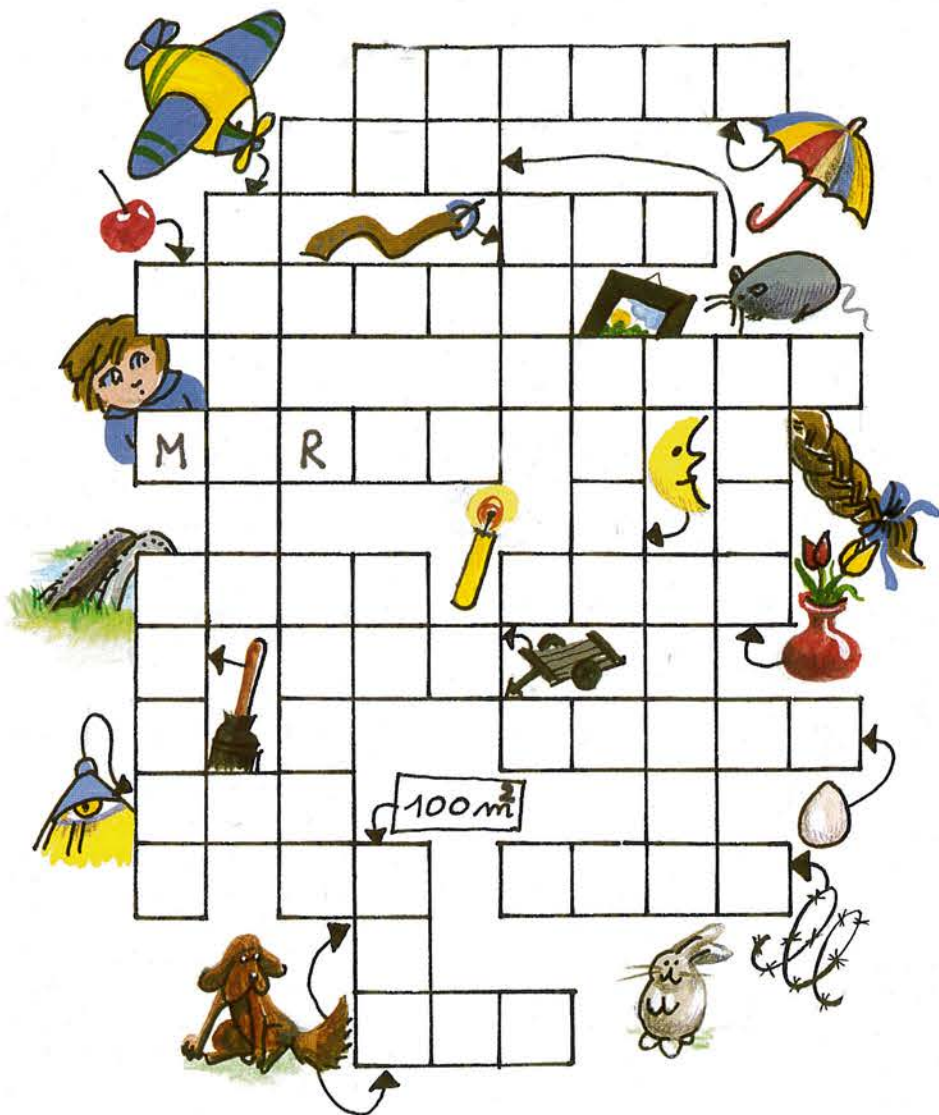

4

Ko se zmes nekoliko ohladi, z vlažnimi rokami oblikuj kroglice in jih povaljaj v kokosovi moki.

Križanka

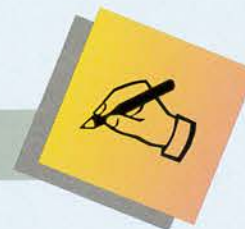
NATEČAJ za Galebove platničke:

Izberite najlepšo risbico, ki ste jo napravili v letošnjem šolskem letu, seveda jo lahko posebej za Galeb še narišete. Živobarvna naj bo (tempera, vodenke, penareli, tudi kolaž), na pokončnem listu in z napisom Galeb (ne preveč na robu).

Na hrbtni strani napišite ime in priimek, razred in šolo. Deset zmagovalcev bomo objavili v zadnji, junijski številki.

Risbice pričakujemo najkasneje do 20. maja na uredništvu, Ul. Montecchi 6 v Trstu.

šolarji pišejo

Iz OŠ KOŠANA pišejo:

SANJSKA DOGODIVŠČINA

Ko sem zaspal, sem se potopil v vesele sanje. Sanjalo se mi je, da sem bil sredi džungle. Nosil me je slon in papagaji so se pogovarjali z menoj. Spraševali so me, od kod prihajam in kako sem prišel k njim. Odgovoril sem: "Čez morje so me ponesle sanje." Na slonu smo hitro potovali, saj si je krajšal pot s podiranjem dreves. Kmalu smo prišli do majhne jase, skozi katero je tekla de-roča reka. Ob reki je bilo polno ločja. Čez reko je bil speljan most, most iz palmovih vej in posušene afriške trave. Na drugem bregu je stalo gostišče. Toda to gostišče ni bilo navadno. V njem so delale vesele živali, ki so vsakega sprejele. Živahne opice so stregle hrano in pijačo. Na mize so nosile okusne zrele banane in druge afriške sadeže. Pijača pa je bila voda, saj so je imeli na pretek. V gostišču so imeli tudi koncerte. Papige so pele, krokodil je igral na boben, slon je

trobil, na kitaro je igral medved in na činele je igral vodni konj. Imeli so tudi... "Klemen, v šolo bo treba", me je zjutraj zbudila mama in mi iz glave izgnala vesele sanje. Spet so mi po glavi rojili računi in povedi. "Ah, kaj si hočem, življenje je pač takšno, "sem še rekel, potem pa sem vesel zakorakal v šolo.

Klemen Morelj, 4. r.

LEP ŠOLSKI DAN

V šoli smo dobili obisk. Zelo mi je bila všeč hišnikova predstavitev tamburic. Pripovedoval nam je o starem tamburaškem vaškem orkestru. Povedal nam je, da je tudi sam igral v njem. Nikoli še nisem videl tako starih glasbil.

Všeč mi je bil tudi Urošev stari ata. Predstavil nam je nekaj mizarških orodij. Povabil nas je, naj si pridemo ogledat njegovo mizarško delavnico. Tudi jaz bi rad bil mizar, ker lahko narediš veliko lepih stvari iz lesa.

Grega Rutar, 2.r.

MOJA MUCA

Moja muca je poredna,
nič ne uboga mamice.
Ko pa pridem jaz v sobo
jo okaram prav hudo.

Muca me nedolžno gleda,
misli si, le kaj je to.
Končno mi pa le obljubi,
da odslej bolj pridna bo.

Urša Morelj

MAŠA SE POTEPA

Nekoč je bilo Maši zelo dolgčas. Odpravila se je na potep. Med potjo je srečala različne živali. A najbolj ji je bil všeč ježek. Poskusila ga je prijeti v naročje, a ji ni uspelo. Rekla je, da je ježek res presneti. Mračiti se je že začelo in Maša je morala domov. Ko je hodila po poti, je mislila na živali, ki jih je srečevala. A najbolj se je spominjala ježka. Drugo jutro je šla Maša v gozd pogledat, če je ježek še tam. Iskala ga je in iskala in ga našla pod listjem.

Urša Morelj

SUPER DED

Moj ded, super ded,
mlad bi bil rad spet.
Vsak dan sanja,
da je mlad,
da ima ga vsakdo rad,
da skače, leti in se smeji.

Super dedek leti, leti
in se sredi veselja smeji.

Ko zasliši svojo uro piskati,
se zbudi in reče:

“Oh, saj so bile samo sanje,
mlad ne bom nikoli več!

Ampak biti star – ni tako slaba reč,
ko v družbi vnučkov sedeš za peč!

Suzana Pantič, Diego Posar
Anika Stančič,
4. r. OŠ “Karel Širok”,
DONADONI

MOJA BABICA

Moja babica je zelo dobrega srca. Ima stanovanje v Mariboru, vendar že nekaj let živi z nami. Rada zapleše, čeprav ni več tako mlada. Branje ji je všeč, saj je že prebrala vse mamine in moje slovenske knjige. Z veseljem pomaga moji mami pri gospodinjskem delu in se šali z menoj. Še sedaj se spominjam, ko mi je pred spanjem pripovedovala pravljice. Držala me je za roko, dokler nisem zaspala. Sedaj, ko znam sama brati, si pravljice sama prebiram. Lani sem bila na počitnicah v Mariboru. Z babico smo hodili po Pohorju, nabirali smo borovnice, jagode in maline, ker jih zelo rada jem. Predlani je bila v bolnici, ker je bila operirana. Zelo sem se bala in jokala, saj je bila mesec dni na intenzivnem oddelku. Mislili smo, da nam bo umrla, saj ji je vse odpovedalo, celo srce so ji morali oživljati. Imela je zelo dobrega zdravnika, ki ji je rešil življenje. Zelo jo imam rada in ona mene. Strašno mi je žal, da nisem poznala mojega dedka. Kadar mi babica pripoveduje o njem, ji zažarijo oči in zdi se mi, da vidim v njih solze. Želim, da bi še dolgo bila z nami in praznovala velikonočne praznike. Moja babica je najboljša stara mama na svetu.

Sandy Nestori, 5. r.
OŠ. “Karel Širok”
DONADONI

Pomladne iz OŠ “Ivan Grbec” – ŠKEDENJ

KAJ SANJA ČEBELICA?

Čebelica spi in sanja,
da bo spomladi zletela iz panja.
Sonček bo toplo sijal,
zvonček zacingljaj.
Trobenica bo zatrobila
in vijolica se bo zbudila.
Takrat bo polno medu
in cvetnega prahu.
Letela bo ves dan
in trudna priletela v panj.

Sara Blasevich, 4. r.

POMLAD–NAJLEPŠI LETNI ČAS

Trava zeleni,
cvetje diši;
sonce nas vabi v naravo,
v mehko zeleno travo.
Na polju se delo začne
od jutra do poznega dne.
Pomlad je res najlepši čas
za vsakega od nas.

Erika Sancin, 5. r.

Spomladi v gozdu je lepo,
veverice veselo skačejo,
medvedki se zbudijo
in po med hitijo.

Sophie Corbo, 2. r.

Spomladi je lepo, sonce je toplo in
čebele vesele so.

Ptički gnezda gradijo, metuljčki veselo
letijo in cvetice lepo dišijo.

Katja Hrvatič, 2. r.

Spomladi je lepo,
ptički veseli so,
gnezda si delajo
in mladiče hranijo.

Na travniku rožice cvetijo,
v zraku čebele letijo,
otroci se lovijo,
se pomladi veselijo.

Erika Hrvatič, 2. r.

BURJA

Ko v Škednju burja zapiha,
oblake in meglo zapodi,
prikliče sonce na modro nebo.
Od daleč se morje zalesketa
in valove buta ob obalo.
Ko stopim iz hiše,
me burja poriva,
in paziti moram
da ne poletim.

Kristina Vidrih, 4. r.

IZLET V DEŽJU

Z učiteljicami smo šli na Rilkejevo
pešpot pri Devinu. Rilke je bil nemški
pesnik, ki je živel v Devinu. Tukaj je
napisal prelepe pesmi.

Bilo je oblačno in deževalo je. Pihala je
burja. Hodili smo z dežniki in skakali čez
luže. Avtobus nas je peljal do Sesljana in
od tam smo hodili peš po Krasu. Opa-
zovali smo hraste, bore, brinje, skale...

✳️ **PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo** ✳️ **PIŠITE!**

Videokaseta za učence OŠ ROMJAN!

Iskali smo markacije na deblih in skalah. So rdeče barve in kažejo pravo pot, da se ne zgubimo.

Izlet je bil prav lep. Škoda, da je bilo vreme grdo. Všeč mi je bilo hoditi po skalah, tako visoko nad morjem. Tudi devinski grad je nekaj posebnega.

Boris Pasalič, 2. r.
OŠ. ROMJAN

NA LEVEM IN NA DESNEM BREGU IZLIVA REKE SOČE

Včeraj smo šli na ekskurzijo v Gra-deško laguno, kjer je zaščiten območje. Vodil nas je pokrajinski čuvaj, ki nam je razlagal o vodnih pticah selivkah.

Pot nas je vodila iz Romjana preko Starancana in glavne poti za Gradež na otok Cona, kjer smo se ustavili. Cesta, ki je peljala na ta otok, je bila polna lukenj in kamenja. Bila je ozka in nevarna. Na poti so bile table z znaki, da je tam zaščiten območje. Hodili smo naprej, dokler nismo prišli do lesene zgradbe. Ta zgradba ima več nadstropij. Zgoraj so bila steklena okna, da je bil lep razgled na laguno, kjer je bilo dosti ptic. Bili so ponirki, ki so vedno plavali v vodi, galebi ki so leteli, črne liske, divje račke in druge ptice. Gospod Humar je povedal, da se ptice spomladi vrnejo tja, kjer so se rodile. Potem smo stopili spet na avtobus in se odpeljali po isti cesti do mosta. Obrnili smo na levo stran in šli do doline Cavanata. Videli smo druge ptice in male čaplje. Te ptice smo gledali z daljnogledom. Približal se nam je tudi labod, ker je slišal naše klepetanje. Silvia je vrgla v vodo koščke kruha za laboda. Učiteljica Loredana, učiteljica Lucija in Nataša so naredile nekaj fotografskih posnetkov. Nato smo vstopili in avtobus, ker je bilo mrzlo. Zavili smo nazaj in bili še vedno na desnem bregu reke Soče. Po poti smo videli tudi mrežo, s katero ribiči lovijo ribice, da jih potem gojijo v ribogojnici. Ko dorastejo, jih prodajo. Potem smo se peljali do Punte

Primeru. Tam smo se obrnili in se vračali iz Gradeža proti šoli, najprej po glavni cesti, nato skozi Starancan in Ronke v Romjan. Ta dan mi je bil všeč, ker je bilo vreme lepo in, ker smo videli veliko vodnih ptic in nepoznanih krajev.

Stephania Andrian, 5. r.
OŠ. ROMJAN

OB IZLIVU REKE SOČE

Včeraj smo šli na poučni izlet v Gra-deško laguno. Z nami je bil pokrajinski čuvaj gospod Humar. Iz Tržiča smo se vozili preko občin Ronke in Starancan na glavno cesto za Gradež. Pred mostom čez Sočo smo zavili na levo in se vozili po poljski poti. Ustavili smo se na otoku Cona, potem v Fossalanu in nazadnje v dolini Cavanata. Šli smo peš. Videli smo: male čaplje, sive čaplje, črno lisiko, ponirke in kormorane.

Boris je poklical laboda in učiteljica Loredana nas je slikala.

Dino Nikolič, 3. r.
OŠ. ROMJAN

RDEČA KAPICA NEKOLIKO DRUGAČE

Rdeča kapica je živel s svojim dedkom, toda njena mama je živel v hišici v gozdu. Nekega dne je Rdeča kapica želela na obisk k svoji mami. Dedek ji reče: "V gozdu je dosti volkov, ti ne smeš tja!" Rdeča kapica odgovori: "Saj volkovi ne jejo otrok. Če bi me pojedel, se ne bi najedel in bil bi ves sladek, ker sem danes pojedla dosti sladkarij." Dedek ji ponovi: "Pazi se!" Rdeča kapica si vzame košaro z robčki in kolo. Vozi in sreča dečka, ki jo ustavi. Deček jo vpraša: "Kaj imaš notri v košari?" Ona mu reče: "Nič nimam, samo robčke imam. Pridi z menoj na kolo, saj v gozdu ne vozijo avti."

Deček sede na kolo in ji reče, naj ga pelje k prvi majhni hišici. Ona ga pripelje in vstopita. Deček sede, si zaveže prtiček

pod brado, vzame nož in vilice v roke, da bi jedel. Ko pa se je malo obrnil, mu je rep pokukal izpod hlač. Rdeča kapica je zakričala. Volk je ni niti žvečil ampak, jo je kar pogoltnil. Ko je slišala mama, kako kriči, je takoj pritekla. Potegnila je svojo hčerko iz volkovega trebuha, volku pa rekla, da ga bo spekla za večerjo. Volk se je prestrašil in zbežal.

Od tedaj Rdeča kapica posluša svojega dedka.

Nataša Marinkovič, 4. r.
OŠ. ROMJAN

PESMICE O POMLADI

Pa so mimo mrzli dnevi.
Oj, kako smo vsi veseli.
Mavrične so že poljane,
Lastovice razigrane.
A k pouku kar hitimo,
Da še kaj se naučimo.

Julija Mitrovič, 2. a
OŠ. "Milojke Štrukelj"
NOVA GORICA

1) Zvončki so beli,
vsi zacveteli,
na trati pomladni,
so ptički zapeli.

Tine Živokelj, 2. a
OŠ. "Milojke Štrukelj"
NOVA GORICA

V topel spomladanski dan,
prikukal zvonček je na plan.

Zacingljaj tako močno,
da zbudil je trobentico!
Trobentica je zacvetela,
rumen klobuk si je nadela!
Vijolica pod grmom spi,
na zvonček in trobentico se razjezi:
Kdo meni spati ne pusti?
Takrat prišla je Petra mala
in vse tri v šopek je nabrala,
da jih bo stari mami dala.

Petra Breben 2. a
OŠ. "Milojke Štrukelj"
NOVA GORICA

Trobentica, trobentica
polje je pobarvala
in pomlad priklicala,
sončku se nasmehnila.
Poklicala je sapico,
da vanjo zapihlja,
da zatrobi tra-ra-ra.

Tina Brakič, 2. a
OŠ. "Milojke Štrukelj"
NOVA GORICA

Pomlad je k nam prišla
in rožic nam natrosila.
Vsi zvončki so se zbrali,
da bi jo oznanjevali.
Dišeči cvet vijolic,
čebelice iz panjev zvalil je
na rožicah cvetočih
nahrnile so se.

Danijel Bandelj, 2. a
OŠ. "Milojke Štrukelj"
NOVA GORICA

Nagrajene risbice z lanskega natečaja za Galebove naslovnice:

Marko Slavec, 2. r.
OŠ "F. Milčinski"
KATINARA

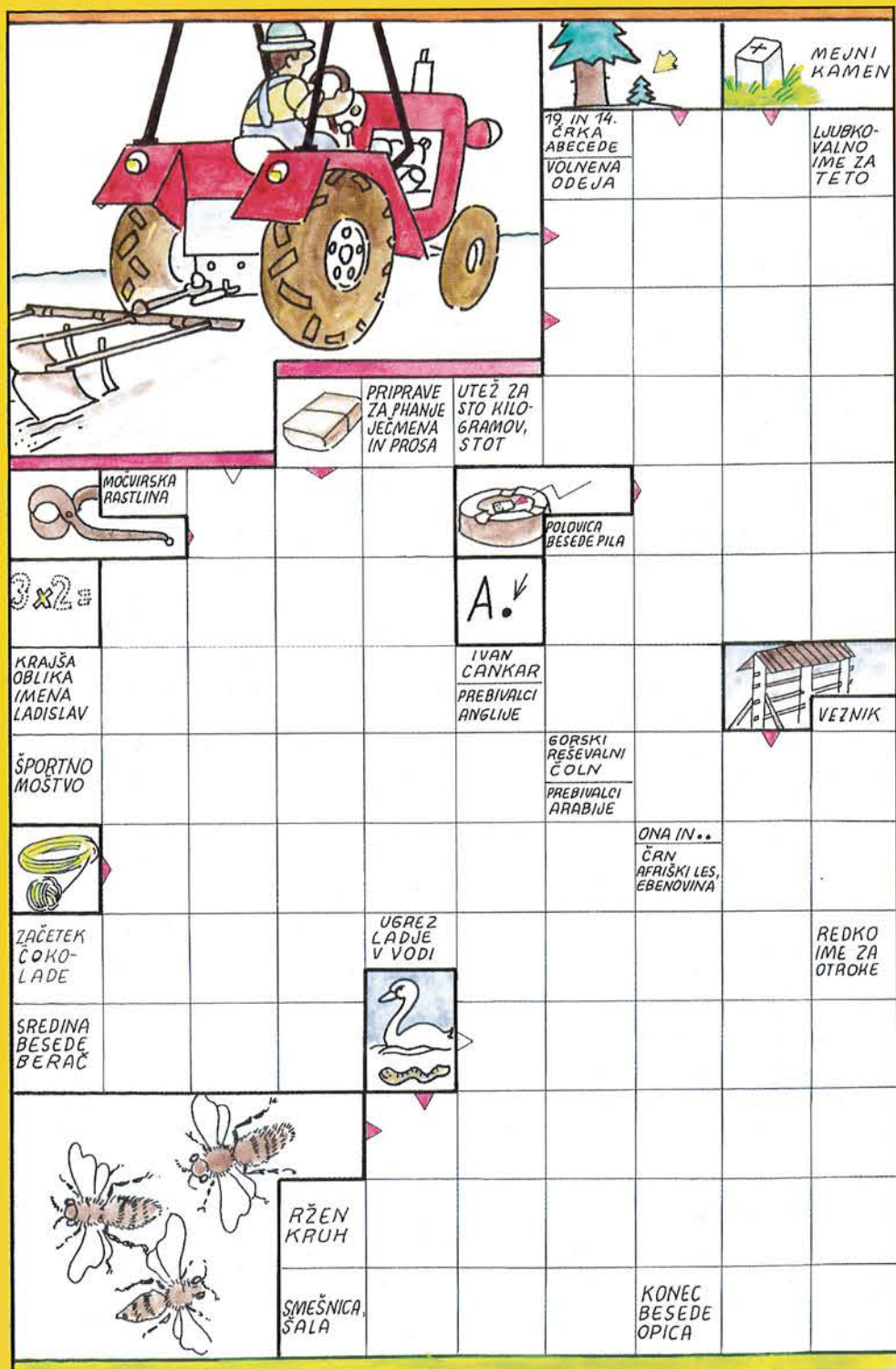
Daniel Franco, 2. r.
OŠ PESEK

Anika Stancic, 3. r.
OŠ "Karel Širok"
DONADONI

Matej Rebula, 3. r.
OŠ "Bazoviški junaki"
ROJAN

Rešitve ugank pošljite do 2. maja na uredništvo Galeba:
Ulica Montecchi 6, 34137 Trst.

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

Križanka VOŠČILO: zvon, vedro, osel, metla, vlak, žaga, zvonček, češnja, plašč, pirhi, oko, banana, angel, žoga, očala. (Voščilo: VESELA VELIKA NOČ).

IZ LISTA ZA RADOVEDNE PETKA:

Vodoravno: srna, žarnica, lipa, čas, rak, ravnilo, žog, Triglav, gaaža

Navpično: žir, aparat, sraka, črn, vžig, nič, noga, raca, igla, osel, až, ponva

DOPOLNI KRIŽANKO na strani 28: palice, smuči, rokavice, volnena jopica, bunda, čevlji, kapa, hlače, očala (rešitev: PIANCAVALLO).

REŠITVE SO POSLALI:

Mirjam Malalan, Federica D'Ercole, Urška Daneu, Karin Malalan, Roberta Purich, Saša Sossi, Fanika Starec, Katja Križman, Matej Iskra, Alja Sturman, Daša Pregarc, Jasna Košuta, Jagoda Lupinc, Devan Jerman, Maruška Hrovatin, Erik Pavletič, Erik Piccini, Andrea Cauter, Gabrijel Beličič, Matjaž Suhadolc, Mitja Suhadolc, Staška Cvelbar, Andrej Vidali, Iris, Risegari, Matteo Peric – 3., 5. r. OŠ "France Bevk" – OPČINE;

Erik Prassel, Mina Mahnič, Katja Tonet, Andreja Bruss, Walter Cunja, Emilio della Mea, Giacomo Vanello Premru, Janko Breclj, Sandi Pace, Daša Bevilacqua, Julij Vanello Premru, Arin Marchesi, Marko Mahnič, Matija Vidmar, Elia Hrovatin, Daša Stanič, Sara Bevilacqua, Martina Cunja, Martina Tonet – 2., 3., 5. r. OŠ "Fran S. Finžgar" – BARKOVLJE;

Jasmina Sossi, Marko Sedmak, Erika Košuta, Matija Sirk, Eros Sullini, Danja Košuta, Maurizio Selatti, Samuel Švab, Laura Bogatec – 2., 3., 4., 5. r. OŠ "Albert Sirk" – KRIŽ;

Metka Sinigoi, Žiga Ražem, Sonia Covolo, Peter Planinšek, Aljaž Milič, Urška Sinigoi, Nicoletta Dessi, Lara Barbieri, Alejandra Glavina, Simon Pauluzzi, Jasmina Kralj – 3., 4. r. OŠ "Pinko Tomažič" – TREBČE;

Ingrid Bersenda, Martina Stolli, Eliana Berdon, Mairim Cheber, Susanna Derganc, Simone Cociancic, Marko Mattiotti, Adrijan Sossi – 5. r. COŠ "Ivan Trinko Zamejski" – RICMANJE;

Jan Crevatin, Marisa Ferluga, Kristina Vidrih, Sara Blasevich, Erika Sancin – 3., 4., 5. r. OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ;

Erika Bersenda, Maja Kapič – 1. in 3. r. COŠ "Mara Samsa" – DOMJO;

Matteo Čevdek – 5. r. OŠ "Peter Butkovič Domen" – SOVODNJE;

Nataša Marinković – OŠ "Romjan" – RONKE;

Erika Rebula, 2. r. OŠ "Štrekelj" – SESLJAN;

Andreja Koren, 2. r. OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB;

Valentina Pugliese, 2. r. OŠ "Marica Gregorič Stepančič" – SV. ANA.

NAGRADE DOBIJO: Roberta Purich, 3. r., Matjaž Suhadolc, 5. r. OŠ "France Bevk" – OPČINE; Walter Cunja, 2., Arin Marchesi, 5. r. OŠ "Fran S. Finžgar" – BARKOVLJE; Maja Kapič, 3. r. COŠ "Mara Samsa" – DOMJO; Simone Cociancic, 5. r. COŠ "Ivan Trinko Zamejski" – RICMANJE; Marisa Ferluga, 4. r. OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ; Erika Rebula, 2. r. OŠ "Štrekelj" – SESLJAN.

Država mora skrbno premisliti, ko dolgo salamo skupnih dobrin razreže v koleščka, ki mu pravimo denar. Velika prevara je, če je koleščkov-denarja več, kot je dolga salama. Seveda ima tak denar luknjo v sredini! Da, tudi tak denar je kdaj kak vladar, ki so ga dušili dolgovi, koval, da bi prihranil na dragoceni kovini. Ta luknja pa je šla ljudem tako na živce, da so vladarja pahnili vanjo in oklicali republiko. Če pa je denarja v obtoku premalo, se morajo ljudje preveč ubivati zanj. Da bi si preskrbeli hrano in streho nad glavo, primerno oblačilo in razvedrilo, morajo žrtvovati celo lastno zdravje... In takrat se tudi kaksi republiko zamajejo tla pod nogami...

Kmečko obrtna hranilnica Doberdob

